

Pas op, Arendssoog!

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Pas op, Arendsoog!

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1954

© J. Nowee, 1954

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1010 5 (paperback)

ISBN 978 90 499 1124 9 (hardback)

ISBN 978 90 499 1072 3 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Onschuldig verdacht

De schemering begon al te vallen, toen de ruiter op de top van de heuvel zijn vermoede paard inhiel.

Naar het noorden strekte zich, voor zover het oog kon reiken, de golvende prairie uit. Iets meer naar het oosten bevonden zich de uitlopers van de bergen. En dicht bij de voet van de eerste heuvels lag een stadje.

‘Dat moet Pinetree zijn,’ mompelde de ruiter. ‘Het is nog een behoorlijk eind, maar ik heb het er wel voor over, om vannacht weer eens in een bed te kunnen slapen.’

‘Kom, ouwe jongen,’ richtte hij zich dan tot zijn paard, ‘we gaan weer verder. Het betekent voor jou ook een zak fijne haver.’

Het paard zette zich moeilijk in beweging, maar het ging allengs gemakkelijker, nu ze de heuvel afdaalden. De ruiter nam een behaaglijker houding in het zadel aan. Hij wist heel goed, dat de schemering en de hoogte van de bergen het schatten van de afstanden zeer moeilijk maakten, en dat het stadje bedrieglijk veel dichterbij leek, dan in werkelijkheid het geval was.

Het was dan ook geheel donker geworden, eer hij de eerste huizen bereikt had. Hij slaakte een zucht van verlichting, en begon uit te kijken naar het uithangbord van een hotel.

Eensklaps drong de doffe dreun van een ontploffing tot hem door en hij hield onwillekeurig zijn paard in. Hij keek in de richting, van waar het geluid was gekomen en zag aan het einde van de straat een vrij groot gebouw. Tegelijkertijd tikte hij zijn paard even met de spoeren aan en reed op een drafje verder.

Op hetzelfde ogenblik zag hij de zwaaiende van een café tegenover het gebouw opengaan en enkele mannen naar buiten rennen. Zij liepen naar de deur van het gebouw en probeerden die te openen. Maar blijkbaar was hun dit onmogelijk.

Toen zag de eenzame ruiter iets anders, dat door de mannen daar vlak voor het gebouw niet kon worden waargenomen. Doordat het

gebouw los stond van de andere huizen en daarvan door een vrij groot open stuk gescheiden was, kon hij langs de achterkant van het gebouw heen kijken. En hij ontdekte daar een man, die blijkbaar de wacht hield bij een aantal paarden.

‘Drommels! Een overval!’, riep de ruiter uit, terwijl hij zijn paard de sporen gaf.

Hij reed over het open terrein heen en bereikte de achterdeur juist, toen enkele andere mannen naar buiten kwamen lopen. Terwijl hij zich uit het zadel liet vallen, trok hij zijn revolver en loste een waarschuwingsschot.

‘Hierheen! Hierheen! Aan de achterdeur!’ schreeuwde hij hopen- de, zodoende de aandacht te trekken van de mannen, die zich aan de voorzijde ophielden.

Hij kwam echter te laat. Toen hij de achterdeur bereikte, steeg de laatste der bandieten in het zadel. Maar in plaats van er dadelijk van- door te gaan, zwaaide hij zijn paard om naar de man, die hun aftocht verraden had en liet zijn revolver met kracht op het hoofd van de verraste aanvaller neerdalen.

‘Hier, dat is voor jou, bemoeial!’ siste hij.

Maar terwijl hij dit deed, ontglipte hem een zak, die rinkelend op de grond viel, vlak bij zijn slachtoffer, dat verdoofd door de slag in elkaar gezakt was. Hij schopte zijn voet al uit de stijgbeu- gel, met de bedoeling, af te stijgen en de zak op te rapen, toen het geluid van naderende stemmen hem van zijn voornemen deed afzien. Vloekend wendde hij zijn paard om en verdween in het duister van de nacht.

‘Verdraaid, ze zijn er vandoor!’ riep een van de mannen, die in volle vaart de hoek om waren gekomen.

‘Behalve één, Steve!’ antwoordde een ander. ‘Kijk, hier ligt er een!’

‘Ja, waarachtig, je hebt gelijk!’ lachte de eerste, die met Steve was aangesproken, verheugd. ‘Hij is zeker door zijn paard afgesmeten.’

Hij wees op het paard, dat trillend van vermoeidheid een paar passen verder stond.

‘Ha, hier ligt nog een zak met geld ook!’ schreeuwde een ander.

Steeds meer mensen voegden zich bij degenen die het eerst op het toneel van de overval waren verschenen. Ze drongen zich om de be- wusteloze heen en gaven hun opmerkingen over de brutaliteit van zulk een misdaad te kennen.

‘We moesten hem maar meteen ophangen!’ stelde er een voor.

‘Ben je gek!’ wierp een ander tegen. ‘Eerst zal hij ons moeten vertellen, wie zijn makkers zijn.’

‘Opzij, mannen,’ klonk er opeens een stem.

‘Ha, de sheriff!’ riep de eerste. ‘Nou, er is werk aan de winkel voor je, Bud. Een pracht van een overval op de bank. En een van de kerels hebben we al te pakken.’

‘Zo zo,’ zei de sheriff, terwijl hij zich door de menigte heen drong. ‘Is Ralph Kirk al gewaarschuwd?’

Maar blijkbaar had nog niemand er aan gedacht, Ralph Kirk, de directeur van de bank, van de overval in kennis te stellen.

‘Is het nog niet gebeurd?’ zei de sheriff, toen hij geen antwoord kreeg. ‘Wel, dan moet mijn hulpsheriff het maar even doen. Jef, waar zit je? Heeft iemand mijn deputy gezien?’

‘Hier ben ik al,’ klonk de stem van Jef, de hulpsheriff, terwijl hij zich higgend naar voren werkte. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Iets, wat jij behoorde te weten,’ snauwde de sheriff hem toe.

‘Jij deed de ronde. Waar hing je uit?’

‘Ik was even in ‘De gouden Adelaar,’ om een oogje te houden op de gasten daar,’ antwoordde Jef.

‘Ja, ja, dat kennen we,’ smaalde de sheriff. ‘En om een paar borrels naar binnen te slaan, hè! Als je je plicht had gedaan, waren die lui op heterdaad betrapt.’

‘We staan hier nou wel heel gezellig te kletsen, sheriff,’ mengde Steve zich in het gesprek, ‘maar zou het niet verstandiger zijn, die kerels achterna te gaan?’

‘Onzin,’ verweerde de sheriff zich. ‘Die zijn al veel te ver weg. Bovendien is het pikdonker. Van een achtervolging komt niets terecht. Pakken jullie liever die kerel eens op en brengt hem naar de gevangenis. Zodra hij bijkomt, zullen we hem eens aan de tand voelen.’

‘Daar zul je vast niet veel mee opschieten,’ riep er een uit de menigte. ‘Die kerel laat natuurlijk niks los. We kunnen hem beter maar meteen opknopen.’

‘Er wordt hier niets opgeknoopt,’ snauwde de sheriff hem af. ‘Deze bandiet zal behoorlijk voor de rechter verschijnen en zijn straf ondergaan, maar jullie blijven met je vingers van hem af.’ Er werd nog wat tegen gemompeld, maar blijkbaar durfde verder niemand tegen het besliste optreden van de sheriff in te gaan. Twee mannen namen de bewusteloze op en droegen hem naar het kantoor van de sheriff,

waarachter de gevangenis was gelegen. Nadat ze hem zijn wapens af genomen hadden, deponeerden ze hem in een cel.

Intussen was in de bank de directeur gearriveerd, die tot zijn ontsteltenis moest constateren, dat het overgrote deel van het aanwezige geld uit de kluis gestolen was.

‘Vakkundig opgeblazen,’ zei Jef, de deputy, die er met zijn neus bovenop stond.

‘Het schijnt, dat jij die kerels nog bewondert,’ beet de directeur hem nijdig toe. ‘Doe liever wat, om ze te pakken te krijgen, in plaats van hier te lanterfantent.’

‘Hoor eens, Mr. Kirk,’ verweerde Jef zich, ‘zolang ik van de sheriff geen opdracht krijg, kan ik niets doen. Waarom blaf je hem niet af? Je doet verdraaid, of ik het helpen kan!’

‘Nou, nou, blaas maar niet zo hoog van de toren’, bond de directeur in. ‘Ik heb toch helemaal niet gezegd, dat jij het had kunnen voorkomen?’

‘Dat zou er nog bij moeten komen ook,’ mopperde Jef. ‘De sheriff was ook al nijdig op me. Net of ik op twee plaatsen tegelijk kan zijn. Ik kan toch niet de hele nacht bij de bank op wacht blijven staan!’

Langzaam kwam de man in de cel weer bij kennis. Hij richtte zich verwonderd op, maar moest dadelijk weer gaan liggen, omdat hij door de beweging een plotselinge scheut van pijn door zijn hoofd kreeg. Hij sloot de ogen, om de pijn te onderdrukken. Na een poosje kon hij weer wat beter denken. Hij tastte om zich heen en voelde het hout van de brits, waar ze hem op neer gelegd hadden. Verbaasd opende hij nu de ogen weer en trachtte om zich heen te zien. Maar door de tralies van zijn cel scheen slechts zwak het licht van een lamp, die in de gang was opgehangen, zodat hij in het eerst maar heel weinig kon onderscheiden.

Plotseling ontwaarde hij echter de tralies, en met een ontstellende duidelijkheid drong het tot hem door, dat hij zich in de gevangenis bevond. Voorzichtig ging hij overeind zitten en betastte de pijnlijke plek op zijn achterhoofd, waar de kolf van de revolver hem geraakt had.

Langzamerhand herinnerde hij zich nu ook weer, wat er gebeurd was.

‘Heila!’ riep hij toen. ‘Is hier iemand?’

Aan het eind van de gang werd een deur geopend en iemand kwam snel aanlopen.

‘Zeg,’ riep de gevangene hem toe, ‘wat is dat voor een manier van doen? Waarvoor hebben jullie me in een cel gesmeten?’

‘Kalm aan! Kalm aan!’ vermaande de sheriff. ‘Ik zou maar zo’n grote mond niet opzetten, kerel! Je snapt toch zeker wel. dat je er gloeiend bij bent?’

‘Ik? Maar, man, je bent abuis! Ik ben me van geen kwaad bewust!’

‘Ja, dat hoef je me heus niet te vertellen. Dat zeggen ze allemaal. Maar de kruik gaat zolang te water, tot ze breekt, mannetje. Dat ondervind je nu. Je zult je straf niet ontgaan. Je kunt alleen nog op vermindering van straf rekenen, als je zo verstandig bent, me de namen van je medeplichtigen te noemen.’

‘Medeplichtigen? Man, ik heb geen medeplichtigen! Ik...’

‘Toe nou, zeg! Je wilt me toch zeker niet wijsmaken, dat je dit zaakje alleen hebt opgeknapt?’

‘Ik denk, dat jij de sheriff bent,’ zei de gevangene wat kalmer. ‘Aan je ster te zien...’

‘Ja, ik ben Bud Hope, de sheriff van Pinetree’, antwoordde deze. ‘Misschien ben ik wel niet zo’n erg beste sheriff, maar ik verzeker je, dat ik vasthoud, als ik ergens mijn tanden in heb gezet. Wees nou verstandig, kerel, en zeg me, wie er aan meegedaan hebben. Dat maakt het voor jezelf ook heel wat gemakkelijker.’

‘Sheriff, ik verzeker je, dat ik nergens van weet.’

‘Toe, schei nou uit,’ viel de sheriff hem vermoed in de rede. ‘We hebben je op heterdaad betrapt, man. Wat wou je dan nog!’

‘Wat kletsen jullie toch van heterdaad!’ stooft de gevangene weer op.

‘We vonden je bij de achterdeur van de bank, waar je door je paard was af geworpen, met een zak geld bij je. Wou je nog meer bewijs?’

De gevangene probeerde, voor zover zijn kloppend hoofd dat toeliet, na te denken, maar het gelukte hem niet, een oplossing te vinden voor de moeilijkheid, waarin hij tegen zijn wil in terecht was gekomen.

‘Sheriff,’ zei hij zacht, ‘ik weet, dat de schijn tegen mij is. Maar ik verzeker je, dat ik part noch deel heb aan deze overval. Ik kwam de straat in rijden, toen ik de doffe dreun van een ontploffing hoorde. Ik reed er op af en zag de bandieten uit de achterdeur komen. Ik heb nog om hulp geschreeuwd, want ik kon het alleen toch niet af tegen die hele bende. Toen kreeg ik een klap op mijn hoofd en verder weet ik niets meer.’

De sheriff had ongeduldig geluisterd en was niet in het minst onder de indruk.

‘Het is een prachtig verhaal, wat je daar hebt opgehangen, man,’ zei bij, ‘maar ik denk niet, dat je daar een jury mee kunt overtuigen. Het beste was je doen kunt, is, te gaan slapen, en er nog eens goed over na te denken. Morgen kom ik terug, en dan hoop ik, dat je verstandiger bent geworden, en me de namen van de kornuiten noemt. Wel te rusten!’

‘Ik behoef niet na te denken! Ik...’

De sheriff luisterde echter al niet meer, maar slenterde terug naar zijn kantoor, en liet de onfortuinlijke gevangene aan zijn eigen, sombere gedachten over.

HOOFDSTUK 2

Veroordeeld

Het was warm in de winkel van William Shore.

Wat zeg ik! Warm? Gloeiend heet was het er, bijna niet om uit te houden!

Niet alleen, dat de felle zomerzon al enkele uren op het platte dak had gebrand, maar nu kwam daarbij nog het feit, dat de gehele beschikbare ruimte was volgepakt met mannen, die het eerste verhoor van de gevangene wilden meemaken.

De tonnen en kisten en balen in het warenhuis waren zoveel mogelijk naar de kant geschoven, en zodoende was er een ruimte ontstaan, waar de vrederechter zijn zitting kon houden. Pinetree beschikte namelijk niet over een gebouw, waar men een behoorlijk aantal mensen bij elkaar kon brengen. Behalve dan de café's natuurlijk. Maar dat waren naar het oordeel van de ingezetenen nu niet de aangewezen plaatsen, waar zulk een ernstige zaak als een rechtszitting kan worden gehouden.

William Shore van zijn kant had er ook niets op tegen. Hij kreeg zo onder de bedrijven door nog vrij veel klanten, omdat ze er nu eenmaal toch waren.

Aan het ene einde van de ontstane ruimte had Shore een tafel geplaatst met een stoel er achter. Hier troonde Cham Brumfield, de vrederechter, in al zijn waardigheid. Cham had vroeger een paar jaar voor advocaat gestudeerd, maar toen hij merkte, dat hij die studie toch nooit tot een goed einde zou kunnen brengen, had hij zijn wetboeken in een kist gepakt en was naar het westen getrokken, waar hij nu een soort advieskantoor voor de ranchers bad geopend. En daar hij de enige was, die, zij het dan nog maar voor een klein deel met de wetten op de hoogte scheen, hadden de inwoners van Pinetree en de veehouders in dit district hem met algemene stemmen tot vrederechter gekozen. Wat zijn aanzien natuurlijk in niet geringe mate deed stijgen, vooral in zijn eigen ogen!

Aan de ene zijde, rechthoekig op de tafel dus, stond een lange bank,

waarop de leden van de jury hadden plaatsgenomen. Aan de andere kant stonden nog een paar stoelen voor de gevangene en de 'getuigen'.

Wat er dan nog aan ruimte overbleef, was tot stikkens toe gevuld met belangstellende, die onder elkaar een oorverdovend lawaai maakten, en de arme verdachte allerlei bedreigingen naar het hoofd gooiden.

Tot dit de vrederechter begon te vervelen. Hij klopte met gewicht, dat hij van de weegschaal van Shore had geroofd, op de tafel en brulde om stilte. Toen hieraan niet dadelijk gevolg werd gegeven, verhief hij zijn stem nog meer en donderde door de winkel:

'En als jullie nou niet dadelijk je grote wafels dichthoudt, laat ik de rechtszaal ontruimen!'

Dit had succes!

Geen van de aanwezigen wilde het schouwspel van een rechtszitting missen. En ze wisten, dat de rechter het in zijn macht had, zijn bedreiging uit te doen voeren. Want aan weerszijden van de gevangene zaten de sheriff en zijn helper, de deputy Jef Snake.

Toen kon de zitting een aanvang nemen.

'Laat de gevangene opstaan,' beval de rechter.

De sheriff gaf de verdachte een duw en deze kwam overeind.

'Hoe heet je?' vroeg de rechter.

'Ben Brown,' was het norske antwoord.

'Edelachtbare,' vulde de rechter terechtwijzend aan.

'Nee, alleen maar Ben Brown,' ontkende de gevangene. 'Geen edelachtbare er bij.'

Even steeg er een gelach op onder de toeschouwers, wat echter dadelijk door een vinnige klap van de rechter onderdrukt werd. 'Als ik zeg edelachtbare, ezel,' nijdigde Cham, 'dan bedoel ik, dat je mij zo hoort aan te spreken.'

'O, jawel, edelachtbare ezel...'

Al had hij een gewicht gehad, dat tienmaal zo zwaar woog, dan was het de rechter niet gelukt, om het bulderend gelach, dat nu losbarstte, te stuiten.

'Ik veroordeel je om te beginnen tot tien dollar boete wegens belediging van het hof,' schreeuwde de rechter, toen het weer wat stil was geworden.

'Het is me wat moois,' protesteerde Ben. 'Ik doe niet anders, dan nazeggen, wat u me voorzegt, en dan beledig ik het hof. Dan moet je je zelf ook tot tien dollar boete veroordelen, rechter.'

‘Hij heeft waarachtig gelijk ook!’ riep een van de toeschouwers, een zwaargebouwde veehouder.

‘Con Bates, als jij je opmerkingen niet voor je houdt, ga je er uit, versta je!’ waarschuwde de rechter.

‘O goed, ik zwijg al, als een mens hier de waarheid niet mag zeggen,’ bromde Bates.

De rechter gaf het op, om de gevangene tot rede te brengen. ‘Waar kom je vandaan?’ ondervroeg hij verder.

‘Van de Double Cross-ranch bij Canon-city,’ antwoordde Ben naar waarheid. ‘Ik ben daar voorman bij John Newland.’”

‘Een mooie voorman,’ mompelde Steve, een van de getuigen, ‘die hier de bank komt beroven!’

‘Er wordt jou nog niks gevraagd, Steve,’ beet de rechter hem toe. ‘Goed, Ben Brown, we zullen maar aannemen, dat je hierin de waarheid spreekt, want dat kunnen we toch niet onderzoeken.’

‘Ik zou niet weten, waarom niet,’ wierp Ben tegen. ‘Een telegram aan de sheriff van Canon-city, en je bent zo op de hoogte.’

‘Daar hebben we nou geen gelegenheid meer voor,’ wees de rechter af. ‘Het doet er eigenlijk ook niet toe, of dat allemaal wel waar is. Waar het om gaat, is, dat je hier terecht staat, omdat je een poging hebt gedaan, de bank van Pinetree te beroven.’

‘En dat is een faliekante leugen!’ schreeuwde Ben woedend. ‘Het hof zal wel uitmaken, of het een leugen is, of niet,’ wees Cham hem terecht. ‘Steve, wil jij eens vertellen, wat je gezien hebt?’

Steve, die zich heel gewichtig voelde, nu alle ogen op hem gevestigd waren, vertelde met veel omhaal van woorden, hoe hij Ben bewusteloos had aangetroffen bij de achterdeur van de bank, met een zak geld naast zich, terwijl zijn paard er vlakbij stond.

Een paar anderen bevestigden het verhaal, en ten slotte kwam de directeur van de bank, Ralph Kirk, vertellen, dat de bandieten kans hadden gezien, de ronde som van tienduizend dollar uit de kluis weg te halen, waarvan maar een klein deel in de zak die naast Ben lag, teruggevonden was.

‘En wat heb jij daar op te antwoorden?’ vroeg de rechter aan Ben.

‘Wat zou ik daar op moeten antwoorden?’ zei Ben schouderophalend.

‘Dat wou ik ook maar zeggen,’ meesmuilde Jef Snake, de deputy.

---

* Zie: ‘Het raadsel van de Mosquitovallei’.

‘O zo, wou jij dat maar zeggen?’ wendde Ben zich woedend tot Jef. ‘Jij kunt nergens over oordelen, want naar wat ik er zo juist van gehoord heb, was jij niet eens op je post, maar zat in een café borrels te hijsen.’

‘Hij heeft alweer gelijk!’ brulde Con Bates.

‘Bates, nou nog één keer, en je gaat er uit!’ dreigde de rechter.

‘Ach, vent, loop naar de maan!’ bromde Bates binnensmonds. ‘Je weet er dus niks op te antwoorden?’ vroeg de rechter aan Ben.

‘Het enige, wat ik er op kan zeggen,’ antwoordde Ben, ‘is, dat de schijn tegen mij is. Ik kwam tegen het vallen van de nacht de stad binnenrijden, en toen ontdekte ik de bankroof. Ik riep om hulp, maar kreeg van een van de bandieten een klap op mijn hoofd. Ik denk, dat hij de zak met geld bij mij heeft laten vallen, om de schuld op mij te gooien. En verder kan ik er niets van vertellen.’

‘Dan is het woord aan de jury,’ zei de rechter.

‘We hoeven hierover niet verder te beraadslagen,’ merkte de voorman van de jury op. ‘De jury heeft zoëven al overlegd en is eenparig van oordeel, dat de beklaagde schuldig is.’

‘Dan zal de gevangene zo spoedig mogelijk naar Tatsfield worden vervoerd, om daar voor de grote rechtbank terecht te staan,’ vonniste de rechter. ‘En ik wil er nog wel aan toevoegen,’ vervolgde hij gemoeidelijk, ‘dat het je zeker niet zal schaden, als je intussen de namen van je medeplichtigen bekend maakt.’

‘Man, ik heb je toch al gezegd, dat ik onschuldig ben!’ riep Ben wanhopig uit. ‘Hoe kan ik dan medeplichtigen hebben!’

‘Verstokt in de boosheid tot het laatste toe,’ zei de rechter vroom. ‘Breng de gevangene weg. De zitting is opgeheven.’

Door de nauwe deur van de winkel drongen de toeschouwers naar buiten, om in verschillende kroegen hun dorstige kelen te gaan smeren en het gebeurde te bespreken.

HOOFDSTUK 3

Een vriend in nood

De gemoedelijke veehouder Bates stond met zijn ellebogen op de bar geleund en gaf een rondje.

‘En toch maakte die vent op mij een eerlijke indruk,’ merkte hij op. ‘Ik weet eigenlijk niet, wat ik er van denken moet.’

‘Ik zou me daar maar niet druk over maken,’ zei Jef Snake, die overal te vinden was, waar rondjes gegeven werden. ‘De jury heeft immers uitspraak gedaan.’

‘Wat maal ik om die jury,’ stooft de rancher op. ‘Ik heb zelf oren en ogen in mijn hoofd. En die jongen maakte op mij beslist geen ongunstige indruk.’

‘Weet je veel,’ meende een ander, ‘misschien is het zijn eerste zaakje, en is hij tegelijk tegen de lamp gelopen.’

‘Dat is natuurlijk mogelijk,’ gaf Bates toe. ‘Maar toch ga ik eens met hem praten. Het zou me tegenvallen, als ik het bij het verkeerde eind had.’

‘Je hebt altijd mensen, die het beter willen weten dan de officiële rechtbank,’ merkte iemand op, die nog maar pas was binnen gekomen.

‘Zo, Rick Bellamy,’ zei Bates langzaam, terwijl hij de spreker van zoëven scherp aankeek. ‘Ben jij ook weer in de stad?’

‘Zoals je ziet, hè,’ lachte de man.

Bellamy was een man, die door een rechtschapen kerel altijd met een zeker soort wantrouwen aangekeken werd. Zonder bepaald mager te zijn, had zijn gestalte toch iets van een slang, die gereed lag, om zich rond zijn slachtoffer te kronkelen. Hij droeg een klein, zwart snorretje onder een vrij spitse neus, en zijn bovenlip was altijd iets opgetrokken, alsof hij steeds glimlachte. Zijn handen waren blank als die van een vrouw, een teken, dat hij nooit handenarbeid verrichtte. Hij was van top tot teen in het zwart gekleed, en droeg het stempel van iemand, die met kaartspelen zijn brood verdiende.

Bates, die al kriebelig werd, als hij Bellamy maar zag, begon zich op te winden over de stekelige opmerking, die de speler zoëven gemaakt had.

‘Als ik prijs stel op jouw mening, dan zal ik er waarachtig wel om vragen, kerel!’ beet hij Bellamy toe.

‘Dus volgens jou zou een man niet van mening met jou mogen verschillen?’ vroeg Bellamy, sarcastisch glimlachend.

‘Dat mag hij gerust,’ zei Bates. ‘Maar van jou neem ik dat niet.’

‘Kom, kom, heren!’ riep de barhouder kalmerend. ‘Geen ruzie maken alsjeblieft!’

‘Hou je er buiten, Dan!’ bromde Bates, terwijl hij een paar passen naar voren kwam. ‘Ik heb het helemaal niet op beroepsspelers begrepen, en zeker niet op een sujet als deze Bellamy.’

‘Je verlies van vorige week zit je zeker nog dwars, hè?’ grijnslachte Bellamy. ‘Als je het niet op mij begrepen hebt, waarom kaart je dan met mij?’

‘Je weet drommels goed, dat ik geen spellbreker wou zijn, man. En wat dat verlies betreft, ik ben er nog steeds niet zeker van, of dat spelletje wel eerlijk is toegegaan.’

Bellamy werd doodsbleek van woede.

‘Wat durf jij daar te zeggen?’ siste hij.

‘Je bent toch niet doof, wel?’ zei Bates kalm.

‘Jij... jij wilt mij dus voor een valsspeler uitmaken?’

‘Neem het, zoals je wilt. Het laat mij verder koud.’

‘Maar dat neem ik nou juist niet, Bates!’

Terwijl de speler sprak, kroop zijn hand naar de plek onder zijn arm, waar hij in een schouderholster zijn revolver droeg. Maar dit ontging Bates niet.

‘Het is mij best, als je dat niet nemen wilt,’ zei deze, ‘maar als je het hart hebt, om je hand nog één centimeter dichterbij je revolver te brengen, gebeuren er ongelukken!’

Nu mengde zich Jef Snake in het gesprek.

‘Hoor eens hier,’ riep hij, ‘er wordt niet geschoten. Anders draai ik jullie allebei de bak in.’

Zonder een blik van Bellamy af te wenden, antwoordde Bates:

‘En wie breng je daarvoor mee? Je bent zeker bang, dat ik je vriendje een kopje kleiner zal maken.’

Het was algemeen bekend, dat Snake en Bellamy gezworen kameraden waren. De hulpsheriff werd rood tot achter zijn oren.

‘Ik heb helemaal geen voorkeur,’ zei hij. ‘Ik kan als politieman geen geweld toelaten, dat is de kwestie.’

‘Ja, je kunt lekker redeneren,’ grimlachte Bates. ‘Maar er zijn toch

wel andere gevallen, waar een zekere Mr. Snake liever van tevoren weg ging, om niet genoodzaakt te worden, op te treden bij een vechtpartij.’

‘Ik verzeker je, Bates...’

‘Och, man, loop heen! Ik zal dat manneke heus geen kwaad doen, hoor. Als hij maar zo verstandig is, zijn handen naar beneden te doen.’

Bellamy beefde van woede, maar zag in, dat hij het, nu hij Bates niet had kunnen overrompelen, tegen deze zou moeten afleggen. Hij haalde de schouder op en liet zijn handen zakken: Dan liep hij het lokaal uit, terwijl hij Bates toevoegde:

‘We spreken elkaar nog wel eens, Bates. Bereid je daar maar op voor.’

‘All right, man, je komt maar,’ antwoordde Bates luchtig.

De barhouder slaakte een diepe zucht van verlichting, niet omdat er wellicht een mensenleven gespaard bleef, maar omdat hij nu de kans ontging, dat de inboedel van zijn zaak beschadigd zou worden.

‘Gentlemen, ik geef ‘n rondje voor de zaak,’ kondigde hij aan.

Dat viel in goede aarde, en van alle kanten dromden de mannen tezamen voor de bar. Maar Bates schudde afwerend het hoofd.

‘Ik niet, Dan,’ zei hij. ‘Ik heb genoeg gehad voor vandaag.’ Hij wrong zich tussen de omstanders door en verliet het café. Buiten gekomen, was hij wel zo verstandig, om eens even rond te kijken. Van Rick Bellamy was echter geen spoor meer te bekennen. Even later bevond Bates zich in het kantoor van de sheriff. Deze lag achterover geleund in zijn stoel met zijn voeten op zijn bureau en las een oude krant. Hij keek verwonderd op.

‘Zo, Bates,’ groette hij, ‘wat voert je hierheen?’

‘Ik wou eens met de gevangene praten,’ kondigde Bates aan.

De sheriff keek Bates onderzoekend aan.

‘Met de gevangene praten?’ herhaalde hij. ‘Waarom?’

‘Och, zo maar...’

‘Als je geen bepaalde reden hebt, geloof ik niet, dat ik dat mag toestaan.’

‘Loop rond, kerel! Doe niet zo officieel! Ik kan toch wel eens een praatje maken met een gevangene. Het lijkt mij een aardige jongen en ik wil wel eens wat meer van hem weten.’

‘Nou, wat je een aardige jongen noemt! Een bankrover...’

‘Dat denken jullie wel, maar dat is nog lang niet uitgemaakt. Hij moet nog terecht staan.’

‘Dacht jij nou werkelijk, Bates, dat hij in Tatsfield meer kans zou maken dan hier? Het is toch zonneklaar bewezen?’

‘Dat ligt er maar aan, hoe je de zaak bekijkt. Is het nou zo onmogelijk, wat hij beweert?’

‘Onmogelijk natuurlijk niet. Maar zou er één mens zijn die het gelooft? Ik denk het niet.’

‘Laten we daar nou niet over redetwisten. In ieder geval kan het toch geen kwaad, als ik eens met hem praat, wel? Of meen je, dat ik hem wil laten ontvluchten?’

De sheriff begon hartelijk te lachen.

‘Nee, dat geloof ik niet. De rechtschappen veehouder Bates zal zich niet buiten de wet stellen.’

‘O zo, dat dacht ik ook. Nou, ik loop even door, zeg.’

‘Wat mij betreft, ga je gang maar,’ gaf de sheriff toe.

Bates liep de gang in, waar zich de cellen bevonden en stond even later voor het traliehek, waarachter een mistroostige cowboy op zijn brits zat.

‘Hallo,’ zei Bates.

‘O, hallo,’ antwoordde Ben.

‘Niks naar je zin, zeker?’ informeerde Bates.

‘O, jawel!’ schamperde Ben. ‘Buitengewoon. Ik heb me nog nooit zo op mijn gemak gevoeld. En lekker uitrusten dat ik kan. Geweldig!’

‘Ja, ja,’ knikte Bates, ‘je doet maar. Met dat al zit je toch lelijk in de knoei.’

‘Ben je er extra voor hier gekomen, om me dat te vertellen? Hoepel dan liever op, wil je!’

‘Weet je, wat nou zo gek is,’ zei Bates, zonder acht te slaan op de boze woorden van de gevangene. ‘Ik ben misschien de enige die geloofde, dat jij de waarheid sprak in de rechtszaal.’

Ben keek verrast op.

‘Wat zeg je?’ vroeg hij ongelovig.

‘Had je niet gedacht, hè?’ grijnsde Bates. ‘Ja, boy, dat komt, omdat ik al aardig wat mensenkennis heb opgedaan in mijn lange leven. Ik heb me, voor zover ik kan nagaan, nog nooit in iemand vergist. En ik hen van mening, dat die bandieten met jou een schurkenstreek hebben uitgehaald.’

‘Als ik dat maar kon bewijzen,’ zuchtte Ben.

‘Daar zeg je een waar woord. Als je het maar kon bewijzen. Maar zolang jij hier in de cel zit, kun je niets bewijzen. En het beroerde van het geval is, dat ik daar ook niet toe in staat ben. Ik ben maar een eenvoudige veehouder, en geen detective.’

‘En ik ben maar een arme, gesjochten cowboy, die geen geld heeft, om een detective te betalen, of een goede advocaat.’

‘Nou, als het om geld gaat...’ begon Bates.

Maar Ben Brown hield afwerend de hand op.

‘Geen liefdadigheid, Mr...’

‘Waarachtig, daar heb ik me nog niet eens voorgesteld!’ riep Bates uit. ‘Mijn naam is Bates. Con Bates.’

‘Wacht eens!’ onderbrak Ben hem. ‘U kreeg het met de rechter aan de stok, omdat u hem belachelijk maakte.’

‘Juist!’ knikte Bates. ‘Maar, zeg, doe me een plezier, en schei uit met dat u en Mister. Ik ben gewoon Bates, en Con voor mijn vrienden.’

‘All right, Con,’ glimlachte Ben, terwijl hij zijn hand door de tralies stak. ‘Ik heet Ben.’

‘Wist ik al,’ antwoordde Bates. ‘Hoorde het in de rechtszaal. Maar om op de zaak terug te komen, je wilt dus niet.’

‘Liever niet,’ weerde Ben af. ‘Ik zou immers niet weten, hoe ik die schuld ooit terug moest betalen.’

‘Goed. Dan praten we er niet verder over. Maar er moet toch een middel gevonden worden, om je hier uit te krijgen.’

‘Het enige middel zal volgens mij zijn, dat de ware schuldigen gevonden worden,’ zei Ben mistroostig. ‘En hoe zouden we dat moeten klaar spelen!’

‘Ik zei al, een detective,’ peinsde Bates. ‘Maar ik heb helaas geen detective onder mijn kennissen...’

‘Drommels!’ riep Ben eensklaps uit.

‘Wat heb je?’ vroeg Bates verwonderd.

‘Ik heb er wel een!’

‘Wat heb jij...’

‘Een detective onder mijn kennissen! Alleen weet ik niet, of hij mij nog kent,’ voegde hij er weifelend aan toe.

‘Dat is iets, wat je altijd kunt proberen,’ meende Bates. ‘Hoe heet die detective, en waar woont hij?’

‘Hij heet Stanhope. Bop Stanhope. Hij woont hij Mining-Valley. Hij heeft daar een ranch.’

‘O, dus hij is veehouder, net als ik?’

‘Ja. Van beroep is hij eigenlijk geen detective, maar hij heeft al aardig wat onverklaarbare zaakjes opgelost.’

‘Hm!’ bromde Bates, die weinig vertrouwen stelde in een amateur-detective. ‘Kan zijn, natuurlijk. Maar ik heb nog nooit van hem gehoord.’